

Све што имамо израз је љубави Божје и све је Његов дар!

Беседе Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржане 30. августа 2026. године у цркви Светог Симеона Мироточивог на Новом Београду

Беседа на светој Литургији

Браћо и сестре, слава Богу, сабрали смо се да литургијски прославимо спомен на Икону Пресвете Богородице Страдалне, која се налази овде у овом светом храму. Тако је Господ хтео и устројио да тај спомен вршимо неколико дана после славног Успења Пресвете Богородице, Оне која је сва љубав, Оне која је сва милосрђе, Оне која је шира од небеса и која у свој загрљај може да смести читав људски род и читав свет због ширине љубави коју има, Оне коју је црквени песник назвао Земљом живих, јер Њена љубав, Њено милосрђе, Њено разумевање за слабости и потребе нас људи јесте оно што оживотворава сваку нашу наду.

Славимо Пресвету Богородицу која је сва смирење и која је показала да оно што је Господ поставио као смер, као принцип, као начело нашег живота, а то је крајње смирење, да оно не само може бити достижно и доступно, него је и једино спасоносно за нас људе. Показала је смирење јер је у свему видела

прст Божји. Све што се дешава разумевала је као израз воље и љубави Божје. Чак и онда када је тешко, и онда када је невоља, и онда када је суочена са највећим изазовом и са наизглед највећом несрећом, и то је прихватила и доживела као израз љубави Божје. То може само онај који има савршену веру, то може само онај који има веру као поверење у Господа Христа, јер кад имамо веру у Господа Христа, попут вере Пресвете Богородице, за нас не постоји дилема. А тамо где постоји негодовање, тамо где постоји бунт, па чак понекада и само недоумица и питање, то је само добар знак, опет по љубави Божјој, знак нама да нешто треба да порадимо на својој вери.

Ако нема смирења и вере, онда нема ни мира, онда смо узбуркани, онда смо немирни, онда смо разбијени. Онда имамо све оно што одликује модерног човека, имамо и неурозе, имамо и психозе, а све то такође може бити добар знак и знак за узбуну, позив на то да треба да порадимо нешто на плану своје вере и на плану смирења, баш онако као што је Пресвета Богородица учинила и нама показала да само тако можемо бити људи, људи онакви какве Бог хоће. Њена реч: Нека ми буде по речи твојој, јесте усвајање поруке Бога Оца када указује на Сина свог љубљеног говорећи: Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи, Њега слушајте. Ако дакле слушамо Сина Божјег, који је по вољи Оца, онда и ми идемо путем уподобљавања Христу, слушамо живог Бога, а то послушање није ништа друго него присуство благодати Божје у нашим животима, која нас онда води и усмерава.

Славимо, дакле, Икону Пресвете Богородице која је сва смирење и позива нас на то да у смирењу будемо послушни вољи Божјој. Управо супротно у односу на оно што нам се описује у данашњем одломку из Јеванђеља по Матеју. Имамо пред собом веома познату причу и можда причу за коју није потребно било какво тумачење. Имамо причу у којој видимо једног господара који има њиве, има пивнице, ту има и најамнике и раднике. Видимо господара, домаћина који ће адекватно платити сваком за уложени труд и за рад, али они који раде у тој њиви, они би да отму, они би да присвоје, они би да украду. Њих интересује искључиво и само материјална добит и они су до те мере опседнути том својом жељом, тим својим нагоном и том страшћу, да су, када је домаћин, господар, послао слуге да прикупе приход, радници претукли посланике и изасланике господаре. Али онда када је господар одлучио да пошаље сина свог, рачунајући да ће имати стид или страх, страхопоштовање у односу на господаревог сина, доживео је сасвим супротно, јер су они који су имали могућност да раде на њиви господарској рачунали на то да када убију сина неће имати наследника и да ће све припасти њима. Знамо и епилог приче да су они који су зло чинили били

кажњени.

Ова прича има много димензија, има много порука и може се тумачити на различите начине. Ја бих за данас подвукао и приметио заједно са вама само једну димензију ове приче, а то је да је домаћин, господар и власник њиве на ту њиву поставио одређене људе, позвао их, дао им могућност да на тој њиви раде, да уживају плодове свог рада и да умножавају лепоте и плодове, приходе, ако хоћете, на тој њиви. Господ је, дакле, као Домаћин, као Господар њиве, као Господар света и читаве творевине, као Онај који је све позвао из небића у биће и као круну своје творевине створио нас људе по својој слици и прилици, све нама дао. Дакле, све је дар! Свако је добио неки дар, али не да би се њиме поносио и преуносио и, да кажемо конкретно, гордио у односу на друге, јер има лепши, бољи или већи дар. Сама реч дар показује да је то добијено, да је то неко дао, неко даривао. Дакле, не постоји ништа, не постоји ниједан дар који имамо, а да га нисмо добили. Све је израз љубави Божје и све је Његов дар. И покушај да подвучемо свој таленат и свој дар као бољи и већи од других није ништа друго него покушај да отлемо, да присвојимо, да украдемо оно што нама не припада, јер смо то добили као дар.

Ако смо добили дар породице, добили смо је да је чувамо, да је негујемо. Ако смо добили дар да помажемо, треба да помажемо. Ако смо добили неки иметак, треба да га делимо са другима. Јер сваки дар, све што имамо, добили смо ради љубави. Љубав је порекло дара, Бог је из љубави нама дао одређени дар како бисмо и ми кроз свој дар показали и потврдили љубав у смирењу, како бисмо то што смо добили умножили и даривали као уздарје Богу и другима. Зато није важно шта и колико имамо, него колико смо ми уложили и умножили од оног што смо добили. Јер може бити да смо јако много добили и да нам заправо и није требало да много умножимо да бисмо имали више од других, али да ли смо довољно умножили? Да ли смо умножили адекватно оном што смо добили? Колико пута смо умножили? Да ли два пута, пет пута, десет пута? То ипак, дакле, зависи од нас.

Највећи дар који смо добили јесте Господ Христос и то је дар који нас одређује, тј. у односу на који се ми одређујемо, у односу на који одређујемо своју слободу као, опет, дар који смо добили од Бога. Он је критеријум, Он је мера и зато онај који прихвата Христа, Њега узима за своју меру, али узима Га и за покретача живота, узима Га и за утеху, узима Га за пуноћу, узима Га као само Царство Божје. Зато све онда у његовом животу бива одређено и обликовано Христом.

Међутим, постоје и они који одбацују Христа. Одбацују Њега као меру, као

критеријум, и постављају себе као меру. То су они који у овом одломку из Јеванђеља по Матеју по својој прилици неће моћи да се обрадују љубави Христовој, неће моћи Његов загрљај да виде као утеху и као смисао, него ће присуство Христово и Његов загрљај када дође пуноћа времена за њих бити мука. Биће им тешко. Заправо, та иста љубав и исти загрљај Христов који је једнима радост, њима ће бити пакао. Нека би Господ дао да славећи Пресвету Богородицу ми будемо у реду оних који хоће да иду за Христом, који воле Христа, који знају да су слабаши, да су немоћни, али који живе у покајању и преображавају се, непрестано призивајући име Божје, славећи Оца и Сина и Светог Духа сада и увек и у векове векова. Амин.

Беседа после свете Литургије

Нека је на здравље и на спасење молитва и свето Причешће! Нека Бог дâ да увек будемо благодарни Њему за све на шта нас позива кроз данашње Јеванђеље сам Господ, да никада не дозволимо да било која врста туге помрачи наш ум, засени наше срце и поремети нашу душу. Јер нема већег промашаја од промашаја који се зове незадовољство, који се зове растрзаност, који се зове туга.

Једино туга по Богу је спасоносна. Или, да будем конкретан и прецизан, нема већег греха од тога да нисмо радосни, греха у смислу већег промашаја. Чим нисмо радосни, нешто је погрешно у нама. Када смо за Христа везани вером, љубављу, надом, смирењем и молитвом, све у нама, и наша мисао, и реч, и тело, и наше дисање – све постаје радост.

Зато нека би Господ дао да, као што смо се обрадовали данас светим Причешћем, да се увек и уз помоћ Божју трудимо да имамо радост, али не радост која происходи из сујете, из гордости, из острашћености, јер та и таква радост је чиста људска радост која је погубна, него радост која свој извор има у Рођеном у телу, у Оном који је живео са нама, страдао за нас, био распет, али и васкрсао, вазнео се на небеса и који ће опет доћи. Живели, срећан празник. Амин.

Беседа на црквено-народном сабору у порти цркве Светог Симеона Мироточивог

Данас смо се окупили да прославимо празник Иконе Мајке Божје Страдалне и да се Њој помолимо да благослови све нас који смо се сабрали овде, да благослови и читав овај наш дивни град Београд који се развио на две дивне реке, али и да благослови и читав наш народ православни српски у Србији и

где год да живи.

Само хоћу још једанпут све да вас поздравим, да се захвалим у име свих нас оцу Данилу и свештенству овог храма на дивном дану, да се захвалим свима који служе и који су се потрудили да имамо дивну и богату трпезу, онима који су нас обрадовали песмом и колом и, ево, посебно да призовем благослов Божји на нашу Павлину, на њен дом, на њену породицу, све оближње, али пре свега на нашу браћу и сестре који живе на Косову и Метохији у нади да ће нас Господ благословити благословом мира, да имамо мир међу собом, али пре тога да имамо мир у себи. А тог мира нема без помирења са Богом, а помирења са Богом нема без преображења, без покајања. Да будемо, дакле, у миру са Богом кроз покајање и веру како бисмо били у миру са собом, па онда могли да будемо у миру међусобно, али да будемо у миру и са свим људима без обзира које име и презиме носе. А ми своје име и своје презиме знамо. Наше име и презиме открива се у имену Светог Саве, открива се у имену Православне Цркве, открива се у Јеванђељу Христовом. Ми смо позвани и јесмо деца Христова и зато треба свуда и на сваком месту Њега да сведочимо. Нека сте сви благословени!

Сви да се молимо Богу непрестано. Без молитве нема гледања лица Божјег. Али кад не видимо лице Божје, не можемо видети ни лице један другог, јер ми смо иконе Божје. А кад видимо на прави начин један другог, онда видимо и Бога у ближњем. Дакле, да се молимо, да се молимо непрестано, и кад смо сами, и кад смо у друштву, у себи, у срцу можемо рећи једно: Господе, помилуј за оног с ким смо тог тренутка, за себе, али да се молимо пре свега у Цркви, у храму Божјем да се сабирамо. Не можемо говорити о томе како смо деца Светог Саве, како смо православни хришћани, како знамо све, како имамо чист ум, како имамо искуство, имамо предање, а да се не причешћујемо. Без молитве нема знања, тј. има, али то знање је пролазно. Без љубави нема знања. Има, али и то је пролазно знање. Дакле, молитва нас чини хришћанима, молитва нам доноси знање. Молитва нас чини да будемо истински, прави богослови без обзира да ли смо читали књиге, као што каже један од светитеља: Када се молиш, онда си теолог, онда си богослов истински. А када си истински богослов и теолог, онда се истински молиш. Дакле, те две ствари су повезане. Молите се непрестано, говори Јеванђеље. Молимо се једни за друге. Нека Господ све помилује, нека да благослов Павлини и мир свим људима. Амин.

spc.rs